

exempci nelze srovnati s výjimkami z pojistné povinnosti, jak je připouštějí cit. §§ 2. a 3. zákona č. 268 z r. 1919.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 20. dubna 1926, č. 8469/26.)

K §u 19 a 20 n. z. Na výkon dozorčího práva nemá strana nároku. Stěžovatelé — bývalí zástupcové zaměstnavatelů v dozorčím výboru okresní nemocenské pokladny v R. — domáhali se podáním ze dne 4. března 1925 u okresní správy politické rozpuštění představenstva a dozorčího výboru této pokladny vypsáním nových voleb nebo ustanovením vládního komisaře, a když požadavek ten okresní správa politická zamítla a zemská správa politická stížnost na tento výměr jako nepřístupnou odmítla, odvolali se stěžovatelé k ministerstvu sociální péče, dovozující — proti názoru posléze jmenovaného rozhodnutí, že proti odmítnutí výkonu práva dozorčího není opravných prostředků — že jako členové okresní nemocenské pokladny v R. jsou oprávněni žádati, aby byl odstraněn nezákonný stav ve správě pokladny, jenž povstal tím, že výbor byl doplněn kooptací, ač ministerské nařízení ze dne 7. září 1914, č. 239 ř. z., omezené na dobu války, jejím skončením platnosti pozbylo. Naříkané rozhodnutí vyslovilo, že není důvodu, proč by na v odpor vzatém rozhodnutí zemské správy politické mělo být něco měněno. Stížnost, vytykající tomuto rozhodnutí nezákonnost a vady řízení, shledal Nejvyšší správní soud bezdůvodnou, uváživ toto: Stěžovatelé domáhali se v řízení správním — jak již shora podotknuto — aby představenstvo a dozorčí výbor okresní nemocenské pokladny v R. byly rozpuštěny, aby byly vypsány nové volby nebo aby byl dosazen vládní komisař, domáhali se tudíž úředního zásahu do vnitřních správních záležitostí pokladny. Nemocenský zákon ze dne 30. března 1888 č. 33 ř. z. a jeho doplňky nevyhradily úřadům politickým nějakou rozhodovací moc ve sporech, které vzniknou mezi orgány pokladny a jejími členy co do výkonů funkcí orgánů pokladny a záležitostí vnitřní správy, upravených §§ 16 a násl. n. z. Nařízení ze dne 7. září 1914, č. 239 ř. z., jehož se stížnost dovolává, má pouze ustanovení materiálně právní, týkající se složení a úřadování orgánů pokladen po dobu mimořádných poměrů válečných, neobsahuje však rovněž žádné kompetenční normy, která by snad výjimkou ze všeobecné zásady úřadům přikazovala instanční rozhodování ve sporech vztahujících se k provádění onoho nařízení, týkajících se jen interních poměrů pokladen. Se zřetelem k tomuto stavu zákonodárství může ingerence úřadu na takové vnitřní organizační záležitosti pokladny zakládati se jen na státní moci dohlédací dle předpisů §§ 19 a 20 zákona nemocenského. Je tedy každé zakročení, které se takové ingerence úřadu dovolává, zakročením o výkon dozorčího práva. Na výkon dozorčího práva nemá však strana nároku, jak Nejvyšší správní soud již dříve v četných nálezech dovodil. Odepřel-li tedy úřad vyhovětí shora zmíněnému žádání stěžovatelů o rozpuštění výboru pokladny, vypsání nových voleb neb dosazení vládního komisaře, ať již tak učinil z důvodů jakýchkoli, odepřel svým výrokem v podstatě jen použití práva dozorčího, na jehož výkon, jak shora vysloveno, straně právo vůbec nepřísluší.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 15. listopadu 1925, č. 23434/26.)

Péče o válečné poškozence.

(Sděluje Dr. J. Tučný.)

K § 4, odst. 1. zákona č. 142/1920 ve znění zákona č. 39/1922 Sb. z a n. Kdy zaniká nárok na invalidní důchod válečného poškozence, jemuž byla udělena tra-